

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Marcin Oleśko

Protokolant: sekr. sądowy Anna Krawczyńska

przy udziale Prokuratora: Kamila Majdy, Jarosława Anioła, Witolda Dąbrowskiego, Olgi Gębickiej

po rozpoznaniu w dniach 15.03.2017 r., 24.04.2017 r., 22.05.2017 r., 12.07.2017 r., 17.10.2017 r., 20.12.2017 r.

sprawy **E. M.** s. J. i Z. z domu M. ur. (...) w K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 10 grudnia 2015 roku w P. na skrzyżowaniu ulic (...) nieumyślnie spowodował wypadek w ruchu drogowym na skutek umyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem dostawczym marki V. (...) nr rejestracyjny (...), wykonując manewr skrętu w lewo z ulicy (...) w ulicę (...) nie zachował szczególnej ostrożności i niestaranie obserwował przedpole jazdy oraz przejechał za poziomą linię P- 4 na pas ruchu dla przeciwnego kierunku jazdy na skutek czego najechał na pieszą H. P. przechodzącą przez przejście dla pieszych, w wyniku czego wymieniona doznała obrażeń czaszkowo – mózgowych skutkujących jej śmiercią w dniu 19 grudnia 2015 roku

tj. o czyn z art. 177 § 2 kk

1. oskarżonego **E. M.** uznaje za winnego tego, że w dniu 10 grudnia 2015 roku w P. na skrzyżowaniu ulic (...) nieumyślnie spowodował wypadek w ruchu drogowym na skutek nieumyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem dostawczym marki V. (...) nr rejestracyjny (...), wykonując manewr skrętu w lewo z ulicy (...) w ulicę (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas dojazdu do oznakowanego przejścia dla pieszych i niestaranie obserwował przedpole jazdy oraz przejechał za poziomą linię P- 4 na pas ruchu dla przeciwnego kierunku jazdy, w wyniku czego nie ustąpił należnego pierwszeństwa pieszej H. P. a w konsekwencji najechał na pieszą H. P. przechodzącą przez przejście dla pieszych, w wyniku czego piesza doznała obrażeń czaszkowo – mózgowych skutkujących jej śmiercią w dniu 19 grudnia 2015 roku, czym wyczerpał dyspozycję art. 177 § 2 kk i za to na podstawie art. 177 § 2 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 3 (trzech) lat;
3. na podstawie art. 71 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę grzywny w ilości 200 (dwieście) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;
4. na podstawie art. 42 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 3 (trzech) lat;
5. na podstawie art. 43 § 3 kk zobowiązuje oskarżonego do zwrotu prawa jazdy do właściwego wydziału komunikacji;

6. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka od oskarżonego E. M. na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. P. kwotę 5.000 (pięć tysięcy) złotych tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

7. zasądza od oskarżonego E. M. na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. P. kwotę 1944 (jeden tysiąc dziewięćset czterdzieści cztery) złotych tytułem zwrotu uzasadnionych wydatków związanych z ustanowieniem w sprawie jednego pełnomocnika;

8. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3866,89 (trzy tysiące osiemset sześćdziesiąt sześć złotych osiemdziesiąt dziewięć groszy) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 580 (pięćset osiemdziesiąt) złotych tytułem opłat.

Sygn. akt VII K 388/16

UZASADNIENIE

W dniu 5 stycznia 2018 roku obrońca oskarżonego wystąpił z wnioskiem o sporządzenie uzasadnienia wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i orzeczoną środkiem karnym.

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art. 423 § 1a kpk i art. 424 § 3 kpk ograniczył zakres uzasadnienia tylko do tej części wyroku.

Oskarżony nieumyślnie powodując wypadek w dniu 10 grudnia 2015 roku w P. na skrzyżowaniu ulic (...) na skutek nieumyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem dostawczym marki V. (...) nr rejestracyjny (...), wykonując manewr skrętu w lewo z ulicy (...) w ulicę (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas dojazdu do oznakowanego przejścia dla pieszych i niestarannie obserwował przedpole jazdy oraz przejechał za poziomą linię P-4 na pas ruchu dla przeciwnego kierunku jazdy, w wyniku czego nie ustąpił należnego pierwszeństwa pieszej H. P. a w konsekwencji najechał na pieszą H. P. przechodzącą przez przejście dla pieszych, w wyniku czego piesza doznała obrażeń czaszkowo – mózgowych skutkujących jej śmiercią w dniu 19 grudnia 2015 roku swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 177 § 2 kk.

Sąd dzieląc kwalifikację prawną przyjętą przez oskarżyciela dokonał korekty opisu czynu.

Analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy w ocenie Sądu nie można było przypisać oskarżonemu umyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. E. M. nie chciał i nie godził się na naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Natomiast E. M. nie mając zamiaru naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, naruszył je jednak, na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo, że możliwość naruszenia tych zasad mógł przewidzieć. Skręcając w lewo z ulicy podporządkowanej, gdzie na ulicy z pierwszeństwem przejazdu musiał przejechać przez oznakowane przejście dla pieszych i skupiając się jedynie na obserwacji prawej strony, tj. obserwacji czy z prawej strony nie nadjeżdżają pojazdy, mógł przewidzieć, że w między czasie na przejściu dla pieszych pojawi się pieszy. Sąd ponadto uzupełnił opis czynu o to, że oskarżony nie ustąpił należnego pierwszeństwa pieszej H. P. oraz, że nie zachował szczególnej ostrożności podczas dojazdu do oznakowanego przejścia dla pieszych. W ocenie Sądu dopiero tak zmodyfikowany opis czynu oddaje pełnię zachowania sprawcy i jest adekwatny do zebranych dowodów.

Oceniając zachowanie oskarżonego Sąd miał na uwadze treść art. 26 ust. 1 i 2 Prawa o ruchu drogowym. Zgodnie z powołanym artykułem kierujący pojazdem zbliżając się do przejścia dla pieszych, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa pieszemu znajdującemu się na przejściu. Kierujący pojazdem, który skręca w drogę poprzeczną, jest obowiązany ustąpić pierwszeństwa pieszemu przechodzącemu na skrzyżowaniu przez jezdnię drogi, na którą wjeżdża.

Oskarżony naruszył powyższe zasady ruchu drogowego, gdyż nieprawidłowo obserwował drogę przed pojazdem i miał możliwość uniknięcia potrącenia nawet w sytuacji wbiegnięcia pieszej na jezdnię. Główną przyczyną wypadku było niezachowanie przez E. M. szczególnej ostrożności podczas dojazdu do oznakowanego przejścia dla pieszych. Tym samym oskarżony w konsekwencji nie ustąpił pierwszeństwa przechodzącej po przejściu przez jezdnię pieszej.

Dlatego też to oskarżony swoim zachowaniem doprowadził do wypadku drogowego. Zachowanie oskarżonego pozostawało w związku przyczynowym z powstaniem wypadku. Gdyby bowiem należycie obserwował przedpole jazdy i zachował szczególną ostrożność nie doszłoby do wypadku. Nawet bowiem jeżeli piesza przebiegała przez jezdnię po przejściu dla pieszych nie zastosowałyby się do art. 14 pkt 4 Prawa o ruchu drogowym, lecz jak wykazała analiza czasowo – przestrzenna, zachowanie jej nie wyczerpałoby znamion bezpośredniego wtargnięcia przed nadjeżdżający pojazd.

Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, ponieważ nie zachodzi żadna okoliczność wyłączająca winę w rozumieniu Kodeksu Karnego. Oskarżony nie dał posłuchu normie prawnej, mimo iż miał taką możliwość. Oskarżony jest osobą zdatną do zawinienia, ze względu na wiek, jak i poczytalność. Znajdował się on w normalnej sytuacji motywacyjnej, zatem można było od niego wymagać zachowań zgodnych z prawem, a nie zachowań realizujących znamiona przestępstwa.

Oceniając, iż stopień społecznej szkodliwości czynu jest znaczny Sąd wziął pod uwagę:

- rodzaj i charakter naruszonego dobra jakim jest w przedmiotowej sprawie bezpieczeństwo uczestników ruchu drogowego oraz życie człowieka;
- tragiczne rozmiary wyrządzonej szkody – śmierć pokrzywdzonej;
- sposób i okoliczności popełnienia czynu – dopuścił się zarzucanego mu czynu mimo, iż nic nie stało na przeszkodzie aby zachował szczególną ostrożność i należycie obserwował przedpole jazdy;
- rodzaj naruszonych reguł ostrożności – naruszył podstawowe zasady: zachowania szczególnej ostrożności w ruchu drogowym oraz obserwacji przedpola jazdy.

Jako okoliczności łagodzące Sąd poczytał przede wszystkim uprzednią niekaralność oskarżonego, w szczególności w relacji do jego wieku. E. M. przez bardzo długi okres czasu funkcjonował w społeczeństwie i nie popadał w konflikty z prawem. Nadto Sąd wziął pod uwagę, iż E. M. ma ustabilizowane życie rodzinne i zawodowe. Ponadto nie może uciec uwadze Sądu, iż oskarżony wyraził szczerzy żal z powodu zaistniałej sytuacji. Ponadto Sąd wziął pod uwagę, iż E. M. naruszył zasady ruchu drogowego w sposób nieumyślny. Nadto poruszał się on z niewielką prędkością. E. M. zaraz po uderzeniu pokrzywdzonej, wysiadł z samochodu i starał się pomóc H. P..

Jako okoliczności obciążające Sąd wziął pod uwagę przede wszystkim to, że miejsce w którym doszło do wypadku było oznakowanym przejściem dla pieszych. Oskarżony wiedział zatem, że należy zachować szczególną ostrożność, gdyż w każdym momencie na przejściu dla pieszych może pojawić się pieszy.

Mając na uwadze powyższe kwestie, a także zważając, aby kara była współmierna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, a także, aby zrealizowała cele zapobiegawcze i poprawcze w stosunku do oskarżonego oraz wytyczne w zakresie prewencji ogólnej, Sąd wymierzył oskarżonemu karę jednego roku pozbawienia wolności. Sąd wymierzając karę w jej dolnych granicach ustawowego zagrożenia miał przede wszystkim na uwadze szereg okoliczności łagodzących jakie miały miejsce w niniejszej sprawie.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby 3 lat.

Mając na uwadze wskazane powyżej okoliczności łagodzące Sąd zdecydował, że karą odpowiednią, która spełni zamierzone cele wychowawcze i zapobiegawcze wobec oskarżonego jest kara pozbawienia wolności z warunkowym

zawieszeniem jej wykonania, na okres 3 lat. W ocenie Sądu nie ma podstaw do izolacyjnego oddziaływania na postawę oskarżonego, a jedynie słusznym rozwiązaniem jest napiętnowanie jego występku. W ocenie Sądu wyznaczony okres próby pozwoli na weryfikację pozytywnej prognozy kryminologicznej postawionej wobec oskarżonego.

Należy zaznaczyć, że wśród zastosowanych wobec oskarżonego sankcji, kara grzywny podlega efektywnemu wykonaniu, stanowi zatem realną dolegliwość, jaka dotknie sprawcę pozostawiając go w przekonaniu negatywnej oceny czynu, którego się dopuścił.

Na podstawie art. 71 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 20 złotych. Miarkując wysokość kary grzywny, oprócz okoliczności wskazanych powyżej Sąd miał na uwadze również sytuację materialną i osobistą oskarżonego. Sąd baczyl by nie przekraczała ona możliwości zarobkowych i majątkowych oskarżonego. Jest on osobą osiągającą regularne miesięczne dochody. Nie ma jednocześnie nikogo na swoim utrzymaniu. E. M. ma wyuczony zawód, doświadczenie zawodowe a co za tym idzie nie będzie miał problemów aby zgromadzić stosowne środki finansowe celem uiszczenia kary grzywny, chociażby w systemie ratalnym. Biorąc pod uwagę skutki zdarzenia oraz miejsce gdzie doszło do wypadku (oznakowane przejście dla pieszych) tak naprawdę ilość stawek dziennych powinna być orzeczona na wyższym poziomie. Jednak Sąd zasądzając wysokość grzywny miał też na uwadze kwotę orzeczonego zadośćuczynienia, która również stanowi realną dolegliwość wobec oskarżonego.

Na podstawie art. 42 § 1 kk orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat. Zgodnie z art. 43 § 1 kk jeżeli ustawa nie stanowi inaczej zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeka się od roku do lat 15. Sąd nie orzekł środka karnego w niższym wymiarze, gdyż przemawiało przeciwko temu przede wszystkim zachowanie oskarżonego, który znajdując się w obrębie oznakowanego przejścia dla pieszych nie zachował szczególnej ostrożności a pokrzywdzoną zauważył dopiero w momencie jak już ją potrącił. Tym samym zaniechał on zupełnie obserwacji tak newralgicznego miejsca jakim jest przejście dla pieszych. To nieodpowiedzialne zachowanie spowodowało tragiczne skutki w postaci śmierci pokrzywdzonej. Z drugiej natomiast strony trzeba mieć na uwadze, że E. M. posiadał w swoim życiu bardzo długo prawo jazdy a co za tym idzie przez prawie całe swoje dorosłe życie prowadził pojazdy mechaniczne, w tym również pracując zawodowo i nie popełniał przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Tym samym przedmiotowe zachowanie oskarżonego rodzące tak tragiczne skutki było incydentalnym w jego życiu. Reasumując w ocenie Sądu orzeczony okres 3 lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych pozwoli oskarżonemu na osiągnięcie koniecznej świadomości, w kwestii odpowiedzialności, jaka spoczywa na kierującym pojazdem mechanicznym, w szczególności, jeżeli chodzi o życie i zdrowie innych uczestników ruchu. Sąd orzekając powyższy środek karny miał też na uwadze jego prewencyjne oddziaływanie wobec społeczeństwa.

Ponieważ oskarżonemu nie zostało zabrane prawo jazdy Sąd w oparciu o art. 43 § 3 kk zobowiązał E. M. do zwrotu prawa jazdy do właściwego wydziału komunikacji. Zgodnie z powołanym przepisem orzekając zakaz określony w art. 42 kk, sąd nakłada obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu, do chwili wykonania obowiązku, okres na który orzeczono zakaz nie biegnie.